

Fazla ciddi yazmak beni yoruyor. Yazıları da, kendimi de fazla ciddiye alamıyorum. Üsluba yansıyan bu gayriciddiyet. Üzerinde cümle kurmaya değer konuların genelde *ciddi* olduğu düşünöldüğü için, bu ciddiyetsizlik tuhaf geliyordur. Bir yandan *edebiyat yapmaya* da pek hevesli olmadığım için yazılar acayip bir renk alıyor. *Ne ikna etmeye uğraşırım, ne fikrimden vazgeçerim.*

Öyle bir şey kaldı mı bilmiyorum ama *Türk entelijansiyanın* önemli bir ciddiyet meselesi var. Kendini de, dünyayı da fazla ciddiye alıyor *entelimiz*. Sonra benim gibi *lakayt* olanları yeterince ciddiye almamakla suçluyor.

Ben dünyaya kızgın bir insan değilim, yeryüzüne sorun bulmaya, şikayet etmeye gelmedim. İnsanlara tepeden bakmak da karnımı ağrıtır, gaz yapar. Yazdığım bir yazının okuyanı memnun etmesi mühimdir, yani insanların yazıya ayırdıkları dakikalarından pişman olmamasını isterim. Bunların hepsini bir araya getirince ancak böyle yazılıyor.

Bir konuda yazarken, okuyanın bunu bir insanın yazdığını unutmasını istemem. İnsan evladının yanlış olur, uyanık olmak gerekir, her söylediğini anlamak zordur, yazı doğal bir iletişim şekli değil, okuyan onu çoğu zaman aklında yeniden yazar, aklının başında olması icap eder.

Yazı benim *mesleğim* olsaydı, herhalde farklı yazardım. Mesleğimle ilgili yazıları farklı yazmaya, konu neyi icap ettiriyorsa üslubun ona uymasına çalışıyorum. Akademik makalede fazla analogi kullanmazsın, teknik yazıda *faan filan* diyemezsin, cümleleri fazla uzatamazsın. Net konular basit cümleler ister.

Buna mukabil burada böyle *dertler* yok. Ancak, tuhaftır, kalıcı olacağına inandığım daha çok bunlar. Kuralları kendimin koyduğu, *ne maddi ne manevi bir ücret* talebim olmadığı için rahat olduğum yazılar.

İstihzaen de olsa gülmek serbest.